

Likhet mellem folkene

Taler

Carl Joachim Hambro

Dato

23 september 1930

Sted

Genève

Omstendigheter

Folkeforbundets forsamling

- 1 Hvis tilfældigvis en fremmed hadde hørt paa debatten i denne komité - og med
«fremmed» mener jeg enhver som er ukjent med atmosfæren i Genève - vilde
han ikke ha kunnet undgaa at bli slaat av det besynderlige i at den ene taler efter
den anden har git uttryk for et overmaal av anerkjendelse av Sekretariatets
5 arbeide og paa sin delegations vegne har erklært at det var saare langt fra dens
mening at fremkomme med nogensomhelst art av kritik - og at vi allikevel i tre
dage har diskutert hvad vi skal gjøre for i fremtiden at opnaa bedre resultater
end de som er hævet over al kritik. Det er kanskje da ikke overflødig at minde
komitéens medlemmer om at naar vi her diskuterer 13-mandskomitéens
10 indstilling, er det ikke fordi alle var tilfreds med hvad der hittil er blit utrettet i
Folkeforbundet, men fordi der var enkelte av os som var fylt av en karsk og
skapende utilfredshet over skyggesider ved Sekretariatets virksomhet. Jeg vil be
den ærede repræsentant for Australien, som ikke helt forstod denne misnøie, om
at læse referatet av debatten i 4de komité for to aar siden - og han vil faa et klart
15 begrep om hvad der laa bak nedsættelsen av 13-mandskomitéen.

- Hovedhensigten med den debat, det der blev understreket som det vigtigste ved
den opgave som forelaa, var spørgsmaalet om en ændring i principerne for
ledelsen av Sekretariatet. Det var spørgsmaalet om at ophæve den ulikhet som for
20 tiden raader naar det gjælder at besætte de høieste poster inden Nationernes
Forbunds stab av funktionærer, en ulikhet som ikke kan fortsætte at bestaa hvis
Folkeforbundet overhodet skal kunne utvikle sig. Og jeg tror at kunne uttale at
for alle delegerte fra de nationer som ikke har fast sæte i Forbundets Raad, har
det været en dyp tilfredsstillelse at høre, at repræsentanterne for Storbritannien
25 og Frankrike i denne kommission helt forstaar de andre
folkeforbundsmedlemmers følelser paa dette punkt og er klar over at for hele
Forbundets fremtid er det en sak av vital interesse at faa ophævet det monopol

30 som fem magter hittil har utøvet de facto naar det gjaldt at besætte de høieste stillinger i Sekretariatet.

Urimeligheten ved dette monopol blev understreket av M. Rappard (Schweiz) i hans udmerkede indlæg igaar, men selv M. Rappard understreket den kanske ikke tilstrækkelig. Han nævnte at der er 5 stater som utøver et monopol, mens
35 der er 50 stater som er sat utenfor; og han sa om disse 50: «nous sommes petits»; men blandt dem han i vor beskedenhet kaldte «smaa», er jordens folkerikeste stater, Indien og Kina, med like mange indbyggere som de 5 stormagter tilsammen. La os være helt klar over at de nationer som ikke er repræsentert i det styrende kollegium i Sekretariatet - generalsekretæren og
40 undergeneralsekretærene - ikke alene er 50 mot 5 i antallet av stater, men ogsaa representerer en tilsvarende majoritet hvad folketal angaar.

Der er to maater at gaa frem paa naar man vil avskaffe det monopol som eksisterer; enten kan man ophæve undergeneralsekretærpostene, eller man kan
45 indføre et nyt system, som det der er blit foreslaat av 13-mandskomitéens majoritet. Men hvad enten man vælger den ene fremgangsmaate eller den anden, maa man være klar over at det er de bestaaende stormagtsundergeneralsekretærstillinger, og de nationale kabinetter som knytter sig til dem, som har været hovedaarsaken til den uro som har været følt
50 inden Sekretariatet, og som mere end noget andet har fostret og opretholdt den nationale jalousi, den gjensidige mistænksomhet, den smaablomstrede rivalisering som ingen har kunnet lukke sine øine for.

Det var derfor med glæde jeg hørte vor fremragende kollega M. Mélot (Belgien),
55 hvis erfaring er saa stor, fordi han i 9 aar har deltat i denne kommissions arbeide, minde de delegerte om oprindelsen til disse undergeneralsekretærstillinger. De var ingeniunde forutsat i de grundlæggende planer for sekretariatet; der var bare regnet med én undergeneralsekretærstilling; under politisk paatryk lot saa Forbundets myndigheter sig bevæge til at oprette en
60 undergeneralsekretærstilling nr. 2; men den var fra begyndelsen av forutsat bare at skulle opretholdes i grundlæggelsesperioden, det vil si i tre aar. Det er ogsaa naturlig i den forbindelse at minde de delegerte om at fjerde kommission ved forskjellige anledninger har besluttet at sløife denne undergeneralsekretærpost, fordi der ikke var nogen administrativ nødvendighet for den. Forsamlingen og
65 Raadet manglet imidlertid det moralske mod til at holde fast ved det rigtige princip. Man gjorde hvad man ofte har gjort i Folkeforbundet, man ofret idéen

for som det heter i det offisielle sprog at «donner satisfaction à» visse stater; man gjorde det som i øieblikket saa lettest ut, men som kanskje ikke alltid er det
70 beste for fremtiden, og resultatet var at endnu en undergeneralsekretærpost
maatte oprettes. For ogsaa Tyskland traadte ind i Folkeforbundet paa en
permanent raadsplads, og det blev nødvendig at gi ogsaa dette land en
undergeneralsekretær, tiltrods for at det var vanskelig at finde en virkelig opgave
for ham, en gjerning som kunde tilfredsstille en mand.

75 Ser vi paa det Internationale Arbeidsbureau, finder vi at denne institution bare
har hat en direktør og en vicedirektør, og man har aldrig hørt at
Arbeidsbureauet har været politisk nødlidende ved denne ordning. Vi vet ogsaa
at der til tider er blit antydning at visse magter ønsket at ha en haand med i
80 overledelsen av det Internationale Arbeidsbureaus arbejde. Men da
Arbeidsbureauet er av en mere teknisk end politisk karakter, sammenlignet med
Sekretariatet, har det formodentlig været lettere at motstaa det pres som blev
forsøkt øvet paa Arbeidsbureauet, da stormagternes formodede interesse ikke
var saa fremtrædende her.

85 Ved at etablere det system som vi idag opretholder i Sekretariatet - en overledelse
som alene repræsenterer de stater som har permanent sæte i Raadet - har man
opnaadd at skape inden Folkeforbundet den følelse at der bestaar bestemte
nationale skranker - en følelse som det skulde være et av Forbundets ledende
90 principer at søke fjernet. Man har opnaadd at skape nationale «grupper» inden
Sekretariatet, at trække kunstige grænselinjer hvor der ingen skulde findes, at saa
mistillid mellem stormagterne indbyrdes og mellem dem og de 50 andre stater.

I 13-mandskomitéen foreslog jeg at vi skulde ophæve
95 undergeneralsekretærposterne. Jeg fik ingen støtte i 13-mandskomitéen, eller i
ethvert fald ikke tilstrækkelig støtte. Og for ikke at forlænge denne komité's
arbeide unødig, gav jeg avkald paa at skrive min egen minoritetsindstilling og
sluttet mig subsidiært til flertallet med de reservationer som findes anført i
dokumenterne; men igaar erklærte M. Rappard paa den schweiziske delegations
100 vegne at den var for en ophævelse av undergeneralsekretærstillingene; den
kinesiske delegation har uttalt det samme; og andre delegationer har git tanken
sin tilslutning. Det er ikke bare med glæde, men med en fornemmelse av sterkere
haab for Folkeforbundet at vi som har forfegtet dette standpunkt har hørt disse
indlæg. Det lar sig overhodet ikke bestride at denne løsning er den mest rigtige
105 og den mest logiske. Det er ogsaa den som vil gi de bedste politiske resultater -

- hvis denne kommission har det moralske mod til at indta et standpunkt som muligens i øieblikket ikke vil «donner satisfaction» til alle sider. Og det er klart at jeg efter de faldne udtalelser optar mit principale forslag - at ophæve
110 undergeneralsekretærstillingene. Det vil lette grev Moltke (Danmark) og andre delegerte som har følt nogen økonomisk betænkelighet ved at følge flertalsindstillingen. Mit forslag betinger ikke alene - som det indrømmes fra alle sider - den principielt rigtige løsning, men tillike den billigste.
- 115 Men jeg vil gjerne tilføie, i tilslutning til hvad der er uttalt av vor indiske kollega, at det hænder at selv en betydelig økning av utgifter kan være bedre økonomi end en streng sparsomhet i det lille. Naar vi her forlanger en reform - og jeg tror at jeg naar jeg sier «vi», kan tale for alle de femti nationer som ikke har været repræsenteret i de høieste stillinger i Folkeforbundet, - naar vi her forlanger en
120 reform, da spør vi ikke først og fremst om den er billigere eller dyrere end det system vi har idag, men vi spør om det er et bedre system, et retfærdigere, et system som byr større sikkerhet for Folkeforbundets fremtid og derfor ogsaa i det lange løp er mere økonomisk forsvarlig end det system vi opretholder idag. - Og jeg maa tilstaa at jeg er noget overrasket over at høre medlemmer av denne
125 kommission som uten debat har votert for de budgetter som har været forelagt, og som medfører en utgiftsstigning paa millioner - erklære at de har vanskelig for at stemme for et system som kanske øker budgettet med hundredetusen francs det første aar.
- 130 La os imidlertid ikke glemme naar vi diskuterer denne sak, at det som trænges i Sekretariatet ikke er et system, men personligheter. Vi trenger de bedste mænd og de bedste kvinder til det arbeide som foreligger. Men la mig indskyte - fordi det er et hensyn vi er nødt til at regne med i Folkeforbundet - at selve det spørmaal hvilken mand der i et givet øieblik er den bedste, er et spørmaal som
135 undertiden maa paavirkes av nationalitetshensyn; fordi det ikke altid er den dygtigste arbeider eller den intelligenteste person, manden med den bedste utdannelse, som i Forbundets forstand behøver at være den bedste kandidat. Det kan ogsaa være den hvis ansættelse kan betinge at en verdensdel eller et land eller en stor klasse mennesker blir interessert i Folkeforbundets arbeide. Det er
140 derfor umulig at binde generalsekretærens hænder for strengt; og det er umulig at trække op et system som i alle sine ledd er fuldt logisk.

Det er let at kritisere enkeltheter i flertallets indstilling; men det vilde være mere end vanskelig at fremlægge en indstilling som ikke kunde kritiseres. Vi maa

skape en ordning som ikke er altfor flytende; og paa den anden side maa vi vogte os for at skape en bureaukratisk forstening og binde de overordnede altfor sterkt. Det som er vor opgave idag, er ikke at formulere en endelig, og til alle tider bestaaende ordning; for vi kan gaa ut fra, og vi tør haabe at det vil bli
150 nødvendig for fjerde kommission og for Forsamlingen med periodiske mellemrum at ta Sekretariatets opbygning op til ny drøftelse. Folkeforbundet befinder sig endnu bare paa det første trin av sin utvikling - og dets virkeformer kan skifte.

155 Og la os ogsaa haabe at opfatningen av nationalisme og internationalisme vil undergaa en viss utvikling - og at det maa ske hurtig; for vi kan ikke overse at ved at opretholde det nationalitetsmonopol som bestaar i Sekretariatet idag - og her er vi ved noget av det viktigste i den hele sak - og end mere ved at støtte de tanker som er fremsat av mindretallet i 13-mandskomitéen - stiller vi os langt bakenfor
160 moderne forestillinger paa dette omraade. Nationalitetsbegreper, opfatninger av sproggrænser og deres betydning skifter stadig; de paavirkes av nye samfærdselsmidler, de omdannes i nye verdensdele hvor racerne omsmeltes og støpes sammen. Men i Folkeforbundets Sekretariat næres og befæstes idag forældede nationalitetsidéer som tilspidser de problemer Forbundet skulde løse,
165 og utvikler den aand Forbundet skulde bekjempe.

Hvis vi skal kunne gjøre Amerikas interesse i Folkeforbundet levende; hvis vi vil gjøre det mulig for de tænkende millioner i Kina og Indien at føle Forbundet som en verdensfaktor av betydning ogsaa for dem; hvis vi vil naa den fulde
170 agtelse for Forbundet blandt de nye nationer i andre verdensdele - er det helt nødvendig at komme bort fra de forhold vi kjender idag - stormagter som kranbler om besættelsen av poster, som skinsykt vaaker over at ingen av de andre faar flere funktionærer - men hittil har holdt sammen naar det gjaldt at stænge veien for alle andre. For Forbundets fremtid er det en vital interesse at slaa
175 likestilletheten mellem Forbundets medlemmer fast ogsaa i praksis. Om Folkeforbundet ikke kan gaa i spidsen paa det politiske omraade, skulde det i hvert fald være i første række naar det gjælder utviklingen paa idéernes omraade og kunne ta imot det nye. Og istedet fæstner vi det forældede og hver stat kommer med krav for sig og sine egne.

180

Det har været foreslaaet at vi skulde utsætte denne sak til næste aar. Men det er vor pligt at løse dette politiske problem i år. Det har foreligget for os mange gange. I 1928 krævet Forsamlingen enstemmig at der skulde forelægges en

185 reformplan for Forsamlingen i 1929. Planen kom ikke, og saken blev utsat til
1930. Skal vi nu vente endda et aar, vil der bli en voksende misnøie og en
stigende mistillid til Forbundets evne til at løse de opgaver som blir det stillet.
Jeg hadde haabet at der skulde ha været nogen utvikling. Jeg husker for fire aar
siden da en av de mænd som hadde tjent Forbundet med stor dygtighet, Sir
190 Herbert Ames, vendte tilbake som delegeret for sit land og talte helt uten
omsvøp. Han følte det ikke bare som sin pligt at si «Jeg vil tale helt aapent» - og
dermed tro at han hadde avlastet sin samvittighet - han sa virkelig hvad han
mente - det var i en debat i denne komité, og hans ord faldt slik: «Jeg kjender
Raadet; dette er en ganske vanskelig sak - og en vanskelig sak lar Raadet falde
195 som en glohet sten.» Jeg tror at mange av dem som har fulgt Folkeforbundets
Forsamlinger har gjort den samme erfaring. Men vi haaber at Forbundet nu har
vokset sig saa sterkt at enkelte av de vanskelige saker kan løses, og at det ikke er
nødvendig for Raad eller Forsamling at slippe dem som glødende sten.

200 Italiens repræsentant, professor Gallavresi, fremkom i sit interessante foredrag
med en bemerkning som forekommer mig at være typisk for en mentalitet vi
ikke ønsker at se som raadende inden Folkeforbundet. Han sa at mindretallet i
13-mandskomitéen hadde sluttet sig til et forslag fra Scialoja om at oprette
inden Sekretariatet en komité bestaaende av de fem høieste funktionærer,
205 repræsenterende de fem stormagter og «saaledes sikre sig en effektiv
medvirkning av de forskjellige magter i ledelsen av Forbundets anliggender».
Det er netop denne forestilling - at stormagterne skal lede Sekretariatets
anliggender - vi sitter her for at bekjempe. Det er gjennom sin repræsentation i
Raad og Forsamlingen og gjennom den alene at staterne lar sin røst høre. Og
210 selve den omstændighet at man endnu kan tro at Folkeforbundet kan fortsætte
at bestaa hvis en gruppe paa fem magter «leder alle dets anliggender» - synes at
være et avgjørende vidnesbyrd om at vi maa bevæge os fremover og komme over
i forhold som gjør det umulig for nogen delegation at nære en slik forestilling
næste gang fjerde kommission skal diskutere Sekretariatets opbygning.

215 Den ærede italienske delegerte gav ogsaa uttryk for den opfatning at indbyggere
i smaa stater ikke hadde de samme betingelser som storstatenes borgere for at
tilegne sig en vid horisont eller en international tankegang. Jeg skal ikke hefte
mig ved det overraskende i at det er en lærd historiker som fremsætter den teori
220 at det er statens indbyggertal som betinger horisontens vidde eller fantasiens
vingefang, og jeg skal ikke diskutere denne interessante paastand her. Jeg vil
alene fæste opmerksomheten ved det faktiske forhold at ungdommen i de smaa

kulturstater har en langt rikere anledning til at utvikle en international
225 mentalitet end indbyggere i storstatene. Hver enkelt som søker en utdannelse i
de smaa stater er nødt til at studere de store nationers sprog, litteratur og historie;
han er nødt til at lære at tale flere sprog; naar han forlater sit universitet eller sin
høiskole, har han allerede en international træning som er helt fremmed for
ungdommen i de store land som hverken har anledningen til eller føler behov
230 for paa samme maate at studere andre nationers tænke- og talesæt. Og endnu en
ting: Indbyggerne fra de smaa land har ikke den samme forestilling om
nationalisme og imperialismen som indbyggerne i storstatene, fordi disse
spørsmål ikke eksisterer paa den samme maate for dem. Allikevel forlanger vi
her ikke nogen fortrinsret, men bare adgang paa like vilkaar.

235

Her er talt adskillig om betydningen av at visse høiere funktionærer i
Folkeforbundet maa være i kontakt med «sine» regjeringer - og mere eller
mindre aapenlyst være utpekt til sin stilling av disse regjeringer. Det vil muligens
skurre i manges ører, men det er kanskje ikke helt overflødig at fremhæve at dette
240 er et forbund av nationer og ikke av regjeringer. Regjeringer skifter hyppig i
Europa idag; de fleste av de regjeringer som er representert her, er
mindretalsregjeringer - og de uttrykker ikke alltid den offentlige mening i sine
respektive lande paa en maate som vilde gjøre det skjæbnesvangert for
Folkeforbundet om enkelte av de funktionærer som var utgaat av deres folk ikke
245 til enhver tid nød den sittende regjerings bevaagenhet. Den oplyste offentlige
mening, og de som virkelig leder og paavirker den i de forskjellige lande - og de
findes ikke alltid i parlamenterne eller regjeringene - er naadd langt forbi os i sin
opfatning av hvad der er internasjonalt mulig idag. Og Folkeforbundet og de
forskjellige regjeringer marsjerer ikke bare et stykke bak utviklingen, men nærer
250 en altfor raadvild ængstelse naar det gjælder at se de virkelige problemer i øinene,
og ligger under for en fristelse til at la Forbundets arbeide gaa rutinemæssig og
skyve tilside de vanskelige og nye spørsmål som dukker op.

Det blev uttalt av min svenske kollega - og med fuld rette - at Sekretariatets
255 arbeide skal være av teknisk art og ikke av politisk. Det er sandt, men det er ikke
den hele sandhet. For beklagelig nok er de høieste embedsmænd i Sekretariatet
idag nødt til at bistaa Forsamlingen og bistaa delegationerne paa forskjellige
omraader, hvor der ikke skulde ha været behov for hjelp hvis de delegerte hadde
ofret noget mere av sin tid, av sin interesse, av sit hjernearbeide og sin energi paa
260 Folkeforbundets anliggender. Det er ikke Sekretariatets feil om dets ledende
mænd idag trækker i traadene og griper ind i ting som burde ligge utenfor deres

kompetence. Det er delegationernes skyld - det er vor skyld, mine herrer. Naar bare delegationerne og Forsamlingen vilde være helt klar over hvilken magt der i
265 virkeligheden er git Forsamlingen, og hvilke forpligtelser og rettigheder de delegerede har, vilde Sekretariatets medlemmer ikke behøve at beskjæftige sig med en del av de ting de er nødt til at beskjæftige sig altfor meget med idag fordi arbeidet ellers vilde stanse op.

270 Under drøftelsen av Sekretariatet maa man ogsaa huske at en saa stor del av Forbundets arbeide som Sekretariatet hittil har utført, bør det i fremtiden ikke utføre. Ikke bare de enkelte delegationer, men ogsaa Forbundets komitéer og kommissioner har manglet selvstændighed, har manglet energi og initiativ. - Det er nødvendig at huske disse ting naar vi diskuterer Sekretariatets fortjenester og
275 forsømmelser. Og det er ikke for optimistisk at tænke sig at i samme øieblik femmagtsmonopolet i Sekretariatets ledelse falder bort, vil de forskjellige organer inden Forbundet føle sig mere uafhængige, mere istand til at la saklige hensyn gaa foran politiske.

280 Dette spørsmaal - den høieste ledelse av Sekretariatet - overskygger i politisk betydning alt hvad der forøvrig indeholdes i 13-mandskomitéens indstilling. Men for det daglige arbeide inden Forbundets kontorer er ogsaa de øvrige afsnit i indstillingen av stor vigtighed. Jeg har den fuldeste forstaaelse av de indvendinger mot permanente kontrakter som er fremkommet fra grev
285 Bernstorff og professor Gallavresi; jeg erkjender vegten av dem; jeg tror ikke paa det system uforanderlig at ansætte enhver funktionær i Forbundet paa livstid. Men jeg tror at det idag er nødvendig at gi personalet den følelse av sikkerhet det kræver, og som generalsekretæren har erklært at ogsaa hensynet til arbeidet gjør nødvendig. To ting er forlangt: Faste kontrakter og pension. Jeg tror at vi maa
290 indrømme vore embedsmænd begge dele; men vi maa ogsaa være helt paa det rene med at det er nødvendig at gi generalsekretæren fuld anledning til at ansætte et visst antal funktionærer paa tidsbegrænset kontrakt uten at binde hans hænder naar det gjælder at knytte de bedste kandidater fra alle nationer til Forbundet.

295 Jeg stemmer for den fremlagte pensionsplan; og jeg følger flertalsindstillingen i de principer den stiller op undtagen hvor det gjælder undergeneralsekretærstillingene. Ogsaa paa det punkt betegner allikevel flertalsindstillingen en forbedring, men den er et let angripelig kompromis som i
300 sig selv ikke lar sig logisk opretholde. Jeg føler mig heller ikke i principet tiltalt av

den tanke at slaa fast at ikke to personer av samme nationalitet kan indeha
direktørstillinger samtidig. Hylder vi principet om den bedste mand, maa vi
komme bort fra den forestilling som bygger paa mistænksomhet og fordom: at
305 det vilde skade Folkeforbundet hvis to personer i ledende stilling var av samme
nationale oprindelse. Det er helt avhengig av vedkommende personers karakter
og ikke av deres nationalitet. Jeg er villig til at akseptere et hvilket som helst antal
funktionærer fra samme folk forutsat at det er de rigtige mænd, men jeg er ikke
villig til at akseptere det princip at nogensomhelst nation skal ha privilegium
310 paa bestemte stillinger inden Forbundet.

Der er et kjendt nok ord som siger - og vi har ogsaa hørt det citert her - at politik
er det muliges kunst. Men politik er ogsaa noget mere: Det er den kunst at gjøre
mulig imorgen hvad der er umulig idag. Og der vilde være liten utvikling paa
315 samfundslivets omraader, hvis der ikke fandtes politikere hvis blik naadde videre
end til det i øieblikket mulige. Og hvis der ikke i Folkeforbundet og blandt dem
som forberedte Folkeforbundets oprettelse hadde været mænd som eiet
inspirationens evne til at tro paa det umulige - vilde der ikke ha eksistert noget
Folkeforbund idag. Selv i denne Forbundets finanskomité er det farlig at tro at
320 vi altid skal slaa os til ro med det mulige. Det som er umulig idag, kan vi
gjennemføre imorgen eller i overmorgen. Og jeg tror ikke at Folkeforbundet som
det er idag, vil faa en meget lang levetid hvis vi prøver at slaa fast at det aldrig
skal bli noget andet eller mere.

325 Under debatten i denne kommission for to aar siden faldt der en betydningsfuld
ytring fra den fremragende repræsentant fra Holland (van Eysinga). Han sa: «Vi
drøfter ikke her de permanente pladser i Raadet så længe det staar i Pakten at der
skal være permanente pladser i Raadet.» - Det var første gang det aapent blev
antydning som en fremtidsopgave at ændre Pakten paa dette punkt, at gaa videre
330 end vi hittil har turdet gjøre i erkjendelse av de fri folkeslags jevnbyrdighet. Og
hvis vi ikke her tror at det er mulig at skape et nationernes demokrati med like
rettigheter og like pligter for enhver stat, vil Folkeforbundets fremtid ikke
kunne bli hva den burde bli, og hvad vi haaber at den skal bli.

335 Derfor gjælder det ogsaa at trække til Sekretariatet mænd som ikke har nok i at
utføre et teknisk arbeide under Raadets overledelse. Vi trænger noget mere i de
høieste stillinger; vi trænger mænd med nye tanker og med vid horisont, mænd
som ser de fjerne fremtidsmaal og har evne til at bibringe politikerne fra de
mange lande sit syn og sine ideer. Vi trænger her ikke bare de bedste kandidater

som melder sig; men vi trenger til de ledende stillinger de sjeldne mænd; og vi kan aldrig faa dem saa længe vi hævder det princip at de høieste funktionærer skal utpekes av stormagtsregjeringer efter politiske hensyn.

345 Det er vor pligt iaar i denne komité at lægge forholdene slik tilrette at det blir mulig at knytte til Sekretariatet de sjeldne og uavhengige personligheter, at søke at trække op et system som ikke gjør det umulig for dem at arbeide i Sekretariatet ved at la en karriere være avhengig av nationalitet og ikke av evner og karakter. Derved ikke bare lammer man den sunde ærgjerrighet, men hvad
350 der er langt farligere, man gjør det vanskelig for lederne at arbeide for sin opfatning av hvad Folkeforbundets arbeide og Folkeforbundets fremtid skulde være.

Derfor haaber jeg at vi naar ut over status quo idag, at vi ikke skyver opgaven fra
355 os, men virkelig gjør noget for at bryte ned de skranker mellem nationer, stater og interesser som bestaar indenfor Sekretariatet.

Motstanderne av en reform har gjort gjældende at der findes ikke noget internationalt menneske, og at der aldrig vil bli det. Jeg tror paa muligheten av
360 en internationalisme av en anden art end den vi almindelig kjender idag. Og jeg ikke bare tror paa den; men jeg tror at det er den eneste frelse for Europa idag - og for vor hele samfundskultur - at utvikle en type mænd og kvinder hvis forestillinger om nationalisme ikke er de som hittil har raadet i Folkeforbundet, og som har betinget stormagternes krav om at bevare Sekretariatets ledelse for
365 sine repræsentanter. Jeg tror paa en internationalisme som bygger paa interessefællesskapet mellem alle nationer, som erkjender en fællesmenneskelig solidaritet og kræver retsprinsipperne respektert mellem folkene som mellem individerne. Og paa denne opfatning av internationalisme er det vi skal bygge Folkeforbundets Sekretariat.

370

Kilde

375 C. J. Hambro: Taler. Oslo 1931, s. 95-115.

URI

<https://www.virksommeord.no/tale/likhet-mellem-folkene>